

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie A. N.

po rozpoznaniu z urzędu na posiedzeniu w dniu 11 czerwca 2024 r.,
kwestii uzupełnienia rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów obrony z urzędu
zawartego w postanowieniu Sądu Najwyższego
z dnia 5 kwietnia 2024 r., V KK 394/23,
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 190 ust. 4
Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

postanowił

**zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. K., Kancelaria
Adwokacka w P., tytułem uzupełnienia kwotę 165,60 zł (sto
sześćdziesiąt pięć złotych i 60/100) stanowiącą 23% VAT od
zasądzonej kwoty w wysokości 720 zł zawartej w postanowieniu
Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2024 r., V KK 394/23.**

UZASADNIENIE

Powyższym postanowieniem Sąd Najwyższy oddalił na rozprawie kasację obrońcy skazanej jako oczywiście bezzasadną i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. K. kwotę 720 zł brutto (bez stawki VAT), za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanej A. N.. Podstawą zasądzenia wynagrodzenia był art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 11 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w

sprawie opłat za czynności adwokackie. W konsekwencji nie zasądzono dodatkowo stawki 23% VAT, gdyż powyższy akt prawny nie przewidywał uregulowania tożsamego, jak zawarte w paragrafie 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Obrońca skazanej wystąpił o wypłatę zasądzonego wynagrodzenia, przy czym w fakturze doliczył 23% VAT-u od kwoty 720 zł (kwota 165,60 zł). W tej sytuacji Sąd Okręgowy w Gdańsku zwrócił się o wyjaśnienie zaistniałej rozbieżności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należy zwrócić uwagę, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 27 lutego 2024 r., w sprawie SK 90/22, uznał, że § 2 pkt 1 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zakresie, w jakim określa opłaty stanowiące ponoszone przez Skarb Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w wysokości niższej niż stawki minimalne opłat określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W tej sytuacji zaszła konieczność dodatkowego ustalenia wysokości kosztów w trybie art. 626 § 2 k.p.k., skoro została stwierdzona niekonstytucyjność w/w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w zakresie, w jakim różnicowało ono stawki opłat za czynności adwokatów z urzędu ze stawkami opłat przewidzianymi dla adwokatów z wyboru. Takie stanowisko ma zatem oparcie w art. 190 ust. 4 Konstytucji RP. W konsekwencji nie można pominąć unormowania z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. Fakt „zrównania” stawek opłat za czynności przewidziane w rozdziałach 2-4 nie ma bowiem żadnego relewantnego znaczenia dla istnienia w stanie prawnym § 4 ust. 3 wskazanego rozporządzenia. Skoro tak, to przyznana opłata w tej samej stawce co

dla adwokata z wyboru musi zostać powiększona o VAT. Takie rozwiązanie zostało też przyjęte w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2024 r., poz. 763), które weszło w życie w dniu 5 czerwca 2024 r.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.

[PGW]

[ms]